

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Jana Peroutky a Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **J. B.**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

za účasti

1) L. B.
bytem X

2) Ing. M. B.
bytem X

3) Mgr. P. B.
bytem X

4) Bc. P. B.
bytem X

5) L. B.
bytem X

osoby zúčastněné na řízení 2) až 5) zastoupeny
advokátem JUDr. Janem Tryznou
sídlem Botičská 4, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2024, č. j. 134977/2024/KUSK,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Jílové u Prahy (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 15. 4. 2024, č. j. MJuP/03772/2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) nařídil žalobci odstranění staveb: (i) *přístavby rodinného domu* o rozměrech 2,6 m × 6,9 m postavené na jižní straně rodinného domu, výšky 2,5 m s pultovou střechou se sklonem 45°, umístěné na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X (všechny dále uváděné pozemky se nacházejí v tomto katastrálním území) a (ii) *zděné kůlny* umístěné na pozemku parc. č. XB, půdorysného tvaru obdélníku o rozměrech 6 m × 4 m s pultovou střechou se sklonem cca 35°. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

II. Obsah žaloby a ostatních podání

3. Žalobce v žalobě upřesnil, že je jedním ze spoluvlastníků (společně s osobami zúčastněnými na řízení) rodinného domu postaveného na pozemcích parc. č. st. XA, XB a XC. Rodinný dům koupili v roce 1989. Spoluvlastníci se dohodli, kdo bude užívat jakou část domu. V roce 2012 spolu žalobce a ostatní spoluvlastníci jednali o vypořádání spoluvlastnictví. Ostatní spoluvlastníci však odmítli smlouvu o vypořádání uzavřít. Dům byl postaven v roce 1808 a při koupi byl v havarijním stavu. Stavební úřad vydal v roce 1990 k žádosti žalobce a ostatních spoluvlastníků stavební povolení. V té době vykonával stavební dozor pracovník stavebního úřadu – pan M. S ohledem na stav rodinného domu (trhlíny v obvodovém zdivu, riziko posuvu zdiva) nebyl možný jiný postup než dům předběžně zajistit betonem a krátkou přístavbou k rodinnému domu o rozměrech 2,5 m × 6 m na pozemku parc. č. XB. Stavební dozor s postupem zabezpečovacích prací souhlasil. Stavební dozor ani referenti stavebního úřadu vykonávající kontrolní prohlídky platnost stavebního povolení z roku 1990 nikdy nezpochybnili.
4. Stavební úřad žalobci k jeho námitkám nevysvětlil, jaký je rozdíl mezi zděnou kůlnou, již mu bylo nařízeno odstranit, a obdobnou dřevěnou kůlnou o rozměrech 4 m × 6 m × 3 m na pozemcích parc. č. XA, XB a parc. č. st. XC, kterou postavily osoby zúčastněné na řízení 4) a 5). Podle stavebního úřadu je zděná kůlna postavena na pozemku, který je v územním plánu obce Pohoří označen jako „louky a pastviny“. Na nich je stavba zděné kůlny nepřípustná. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí byla (a stále je) funkce pozemku parc. č. XD zahrada, což žalobce dovozoval z údajů v katastru nemovitostí. Obec Pohoří se k odstranění zděné kůlny nevyjádřila. Žalobce upozornil na to, že na vedlejším pozemku stejného charakteru stavební úřad povolil vrtanou studnu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

5. Žalobce trval na tom, že zděnou kůlnu realizoval v tzv. volném režimu. Referent stavebního úřadu měřil vzdálenost zděné kůlny od sousedních pozemků. Nikdy nezpochybnil vzdálenosti od hranic pozemků parc. č. XA, XB a XC – ty jsou 2,5 m a 3 m. Pokud by tomu tak nebylo, jistě by se vlastníci pozemků ozvali a tuto skutečnost v předcházejícím řízení namítali. Stavební úřad zahájil v roce 2019 řízení o odstranění čtyř staveb. Po několika pochybeních stavebního úřadu bylo následně vedeno řízení o odstranění dvou staveb. To dokazuje, že byl referent stavebního úřadu nekompetentní a jednal pouze účelově. Žalobce se od roku 2019 několikrát úspěšně odvolal proti rozhodnutím stavebního úřadu. Proto má žalobce za to, že je referent stavebního úřadu vůči němu podjatý. Stavební úřad dosud nerozhodl o vedlejší dřevěné kůlně.
6. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že přístavba rodinného domu je nepovolenou stavbou. Přístavba je umístěna na pozemku parc. č. XA, který takové využití umožňuje. Důležité také je, že realizaci přístavby byla od roku 2019 během kontrolních prohlídek dozoroval referent stavebního úřadu. Žalobce referentu vysvětlil důvody pro realizaci přístavby a referent přístavbu nikdy nezpochybnil. Žalobce nebyl nikdy vyzván k tomu, aby údajně nepovolené stavební práce zastavil. Žalobce od roku 2019 do roku 2024 pokračoval v úpravách přístavby k rodinnému domu, kterou částečně dokončil. Žalobce referenta stavebního úřadu vždy informoval o tom, že veškerou dokumentaci vzniklých změn původní stavby předloží stavebnímu úřadu v rámci kolaudačního řízení jako změnu před jejím dokončením. Žalobci se bohužel nepodařilo sehnat projektanta, který by dokumentaci zhotovil. Jakmile projektanti zjistí, že sousedi jsou udavači, zakázku odmítnou. Konečně žalobce upozornil na to, že stavební úřad nevyrozuměl osobu zúčastněnou na řízení 1) o žalobcem podaném odvolání. Tím byla osoba zúčastněná na řízení 1) poškozena na svých procesních právech.
7. *Žalovaný ve vyjádření k žalobě* uznal, že stavební úřad nevyrozuměl osobu zúčastněnou na řízení 1) o podaném odvolání. Ta je ale žalobcovou manželkou. Proto žalovaný pochyboval o tom, že by o odvolání nevěděla. Kdyby měla osoba zúčastněná na řízení 1) výhrady proti postupu stavebního úřadu, mohla podat samostatné odvolání. Toto procesní pochybení stavebního úřadu nemělo na rozhodnutí ve věci samé vliv. Ze skutečností tvrzených samotným žalobcem plyne, že přístavbu realizoval v rozporu se stavebním povolením z roku 1990. Žalovaný již žalobce v předcházejícím správním řízení poučil o tom, že legalita jakýchkoliv jiných staveb ve vlastnictví třetích osob nebyla předmětem řízení o odstranění staveb. Stavba zděné kůlny nenaplnovala parametry pro stavbu v tzv. volném režimu, jelikož nebyla v souladu s územně plánovací dokumentací ani nebyla umístována v odstupové vzdálenosti od hranic pozemků nejméně 2 m (žalobce zcela opomněl odstup od pozemku parc. č. X, který je ve spoluvlastnictví žalobce a osob zúčastněných na řízení). Žalobce namítal, že ve správním spise se nenachází stanovisko nebo vyjádření obce Pohoří. Ta však – pro účely řízení podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon 2006“) – není oprávněna k výkladu územně plánovací dokumentace. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s námitkou podjatosti referenta stavebního úřadu.
8. *Osoby zúčastněné na řízení 2) až 5) ve svém vyjádření* též měly za to, že nevyrozumění osoby zúčastněné na řízení 1) o podaném odvolání nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Osoby zúčastněné na řízení se s žalobcem v minulosti na úpravě, resp. vypořádání spoluvlastnictví nedohodly. Stavební povolení z roku 1990 se týkalo stavby rodinného domu č. p. X na pozemku parc. č. st. XA. Přístavba rodinného domu se nachází

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

na pozemku parc. č. XB, který je zahradou. Ve stavebním povolení je uvedeno, že stavba bude provedena podle ověřeného nákresu situace, který je součástí rozhodnutí. Nákres přístavbu neobsahuje. Skutečnost, že přístavba byla realizována nejdříve v roce 2019, zřetelně plyne např. z leteckých snímků dostupných na stránkách *mapy.cz*. Na snímcích z let 2016 až 2018 žádná přístavba není a je vidět až na snímcích z let 2019 až 2021. V odvolání ze dne 24. 6. 2024 žalobce sám uvedl, že přístavbu realizoval až v roce 2019. Je tedy zřejmé, že přístavba – i pokud by se na ní vztahovalo stavební povolení z roku 1990 – byla provedena po uplynutí dvou let od jeho právní moci. Co se týče případného řízení o odstranění „vedlejší dřevěné kůlny“, je věcí stavebního úřadu, aby posoudil, které stavby jsou provedeny bez stavebního povolení. U námítky chybného stanoviska obce Pohoří žalobce pominul, že obec v postavení účastníka řízení nemá možnost jakkoliv ovlivnit aplikovatelnost omezení plynoucích z územně plánovací dokumentace. Není významné, že pozemek parc. č. XC je v katastru nemovitostí evidován jako zahrada. Žalobní námítky, týkající se toho, že na pozemku parc. č. XD byla povolena stavba vrtané studny nebo že probíhá řízení o „legalizaci černé stavby vrtu na pozemku parc. č. XE“ s projednávanou věcí nesouvisí. Z leteckých snímků je patrné, že stavba zděné kůlny nesplňuje minimální odstupovou vzdálenost 2 m od hranic pozemků. Zděná kůlna je navíc postavena na pozemku, na němž to územně plánovací dokumentace vylučuje, přičemž nebyla dodatečně povolena. Stavební úřad nepochybil v tom, jestliže vedl jedno řízení o odstranění dvou staveb. Oprávněnost přístavby nemohly založit ani údajné kontrolní prohlídky prováděné od roku 2019, při nichž stavební úřad nenařídil žalobci zastavení stavebních prací. Taková okolnost možná dokládá nesprávný postup stavebního úřadu při výkonu kontrolní činnosti, ale nepůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

9. *Žalobce v replice* uvedl, žalobce referentu stavebního úřadu od roku 2019 opakovaně sdělil, proč realizuje přístavbu na pozemku parc. č. X. Osoby zúčastněné na řízení 4) až 5) [které žalobce udaly stavebnímu úřadu] nemají k pozemku parc. č. X žádný majetkoprávní vztah. Mezi žalobcem a osobami zúčastněnými na řízení 4) až 5) byla uzavřena smlouva o tom, které pozemky a které části rodinného domu jsou ve vlastnictví jakých osob. Navíc v roce 2024 do sporu účelově zavlekly i své syny [osoby zúčastněné na řízení 2) až 3)], kterým darovaly své podíly, aniž by jim sdělily, jaké mají spoluvlastníci mezi sebou „platné a nezpochybnitelné smlouvy“. Žalobce je přesvědčen o tom, že změna stavby je s ohledem na určení pozemku parc. č. X tak nepatrná, že neodůvodňuje povinnost ji odstranit.
10. Podle žalobce stavební úřad od roku 2019 jedná pod tlakem účelových a lživých udávání a jeho jednání přesahuje rámec správního uvážení ve smyslu § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobce setrval na tom, že stavba zděné kůlny nevyžadovala žádný úkon ze strany stavebního úřadu. Žalobce neopomenul odstup od pozemku parc. č. XA, jelikož tento pozemek je pouze v jeho vlastnictví. O tom, že zděná kůlna není ve vzdálenosti minimálně 2 m od pozemku parc. č. XA, referent stavebního úřadu věděl. Žalobce mu sdělil, že podá žádost o sloučení pozemků parc. č. XB a XA poté, co soudní cestou vypořádá podílové spoluvlastnictví s osobami zúčastněnými na řízení 4) a 5). Stavební úřad v roce 2017 povolil na pozemku parc. č. XC stavbu vrtané study. Žalobce se jako účastník řízení o povolení stavby studny dotazoval referentky stavebního úřadu (paní N.), zda může na pozemku parc. č. XB realizovat stavbu zděné kůlny v rozsahu podle § 79 odst. 2 písm. c) stavebního zákona 2006. Referentka stavebního úřadu žalobci sdělila, že může. Žalobce dále upozornil na územní rozhodnutí o dělení pozemků z roku 2016, kterým byl pozemek parc. č. XC rozdělen na pozemky s parc. č. XC a XB, oba trvalý travní porost. Není tak pravda,

že pozemek parc. č. XB má funkční označení „louky a pastviny“. Kromě podjatosti stavebního úřadu žalobce nově namítl též podjatost žalovaného. Žalobce rozporoval skutečnosti, které osoby zúčastněné na řízení 2) až 5) dovozovaly z leteckých snímků. Žalobce upřesnil, že přesah zastřešení zděné kůlny (přístřešek na zakrytí dřeva) je ve výšce cca 2,5 m a ve vzdálenosti 120 cm od pozemku parc. č. XC. Pokud by přístřešek vlastníkům pozemku parc. č. XC vadil, žalobce může zastřešení zkrátit nebo otočit spád střechy.

11. *Osoby zúčastněné na řízení 2) až 5) ve svém podání ze dne 28. 5. 2025* poukázaly na to, že žalobce se nemůže v žalobě dovolávat případného procesního pochybení týkajícího se jiné osoby. Stavební povolení z roku 1990 se netýká staveb, jejichž odstranění bylo nařízeno. Osoby zúčastněné na řízení 2) až 5) neuzavřely s žalobcem žádnou smlouvu týkající se užívání jednotlivých nemovitostí ve spoluvlastnictví. Řízení o odstranění staveb se vede od roku 2019 a bylo zahájeno z moci úřední. Stěží se tak žalobce mohl spoléhat na to, že postupoval v souladu se stavebním povolením z roku 1990. Toto povolení se týkalo rekonstrukce hospodářské části rodinného domu. Navíc stavební úřad v průběhu řízení žalobci zakázal ve stavební činnosti pokračovat. Přístavba rodinného domu má zastavěnou plochu téměř 18 m² a stavba zděné kůlny 24 m². Tyto stavby nelze považovat za nepatrné. Žalobce v replice poukazoval na soulad stavby s § 79 odst. 2 písm. c) stavebního zákona 2006, čímž chtěl patrně poukázat na § 79 odst. 2 písm. o). Podmínky posledně zmíněného ustanovení zděná kůlna nesplňuje (nesplňuje odstupové vzdálenosti a je podle územního plánu v nezastavitelné ploše). Osoby zúčastněné na řízení 2) až 5) nesouhlasily s tím, že by k pozemku parc. č. X neměly žádný majetkový vztah – jsou spoluvlastníky s různě velkými podíly. Ke zrušení a vypořádání spoluvlastnictví doposud nedošlo.
12. *Žalobce v podání ze dne 15. 6. 2025* setrval na svých předchozích námitkách. Zděnou kůlnu a přístavbu nelze odstranit jen proto, že si to osoby zúčastněné na řízení 2) až 5) přejí. Referent stavebního úřadu se svým „podivným“ přístupem v řízení o odstranění staveb a k nepovolené stavbě vrtané studny dopouští trestného činu podle § 329 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (zneužití pravomoci úřední osoby).
13. *Osoba zúčastněná na řízení 1)* se k samotné žalobě nevyjádřila. Vyjádřila se pouze k návrhu na přiznání odkladného účinku, kde popsala, jakou újmu by odstranění přístavby a zděné kůlny pro ni představovalo. Kromě toho uvedla, že stavební úřad vykonával od roku 2019 kontrolní prohlídky a nikdy žalobci nezakázal pokračovat ve stavbě přístavby.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu a rozhodnutí správních orgánů

14. Dne 8. 10. 2019 stavební úřad provedl [k podnětu osoby zúčastněné na řízení 4)] kontrolní prohlídku, přičemž dne 1. 11. 2019 zahájil řízení o odstranění staveb. V oznámení o zahájení řízení vymezil předmět řízení jako: „*přístavba o rozměrech 2,6 m × 6,9 m, výšky 2,5 m s pultovou střechou se sklonem 45°, umístěné na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X. Dále zděná kůlna na pozemku parc. č. XB v katastrálním území X o rozměrech 6,0 m × 4,0 m, výšky 4,0 m s pultovou střechou se sklonem cca 35°, která je umístěna v jihovýchodní části pozemku. Dále elektropilíř, který je umístěn u východní hranice pozemku st. XC při společné hranici s pozemkem parc. č. XD (komunikace) v katastrálním území Y.*“
15. Dne 20. 11. 2019 žalobce požádal o dodatečné povolení přístavby, zděné kůlny a elektropilíře. V žádosti uvedl, že stavby nemají projektovou dokumentaci a nevyžadovaly stavební povolení ani ohlášení. Pokud by stavební úřad na dodání projektové dokumentace trval, žalobce avizoval, že ji doloží do konce roku 2020.

16. Usnesením ze dne 10. 1. 2020, č. j. MJuP/00372/2020, stavební úřad řízení o dodatečném povolení přístavby, zděné kůlny a elektropilíře zastavil, jelikož žalobce nedoložil potřebné podklady (projektovou dokumentaci). Rozhodnutím ze dne 19. 5. 2020, č. j. 068853/2020/KUSK, žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti usnesení o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby a usnesení potvrdil.
17. V řízení o odstranění staveb žalobce předložil stavební povolení ze dne 10. 7. 1990, č. j. výst. 185/1990/Mis, jímž byla povolena „*rekonstrukce rekreační chalupy čp. XA včetně nepropustné jímky na pozemku parc. č. XB a st. p. XC*“. Podle podmínky č. 2 stavebního povolení měla být stavba provedena podle dokumentace ověřené ve stavebním řízení, která byla součástí rozhodnutí. Případné změny nesměly být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu. Podle podmínky č. 6 stavebního povolení měla být stavba prováděna svépomocí. Odborný dozor nad prováděním stavby měl vykonávat L. M. Stavební povolení také určilo, že pozbývá platnosti, jestliže do dvou let, kdy nabylo právní moci, nebude stavba zahájena.
18. Rozhodnutím ze dne 28. 6. 2021, č. j. MJuP/05394/2021, stavební úřad žalobci nařídil odstranění staveb: přístavby, zděné kůlny a elektropilíře. Kromě toho stavební úřad ve výroku rozhodnutí ze dne 28. 6. 2021 nařídil žalobci odstranit zpevněnou plochu, „*kteřá je vybudována na severní straně rodinného domu půdorysného tvaru obdélníku o rozměrech 2,6 m × 12,5 m, umístěné na pozemku parc. č. st. XA v katastrálním území X*“. Rozhodnutím ze dne 13. 6. 2022, č. j. 073271/2022/KUSK, žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 6. 2021 k odvolání žalobce zrušil. Stavební úřad nedostatečně zjistil skutkový stav ohledně stavby elektropilíře (kdo je vlastníkem elektropilíře) a přistoupil k nařízení odstranění stavby. Žalovaný též uznal, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 6. 2021 je zmatečné v části nařizující odstranění zpevněné plochy. Stavební úřad ji v oznámení o zahájení řízení nevymezil jako předmět řízení a ve výroku rozhodnutí ze dne 28. 6. 2021 nařídil její odstranění, což následně nijak neodůvodnil. Naopak odvolací námitky týkající se odstranění zděné kůlny a přístavby žalovaný důvodnými neshledal.
19. Stavební úřad prvostupňové rozhodnutí omezil na nařízení odstranění přístavby a zděné kůlny.—V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se vyjádřil k žalobcem namítaným skutečnostem. Žalobce tvrdil, že přístavbu prováděl v souladu se stavebním povolením. To ale nepředložil. Stavební úřad žádné stavební povolení týkající se přístavby neevidoval. Žalobce upozornil na to, že stavební úřad nerozhodl o společném řízení o odstranění dvou staveb. K tomu stavební úřad upřesnil, že řízení o odstranění staveb bylo zahájeno z moci úřední a od počátku je vedeno společně pod jednou spisovou značkou. Podle žalobce katastrální úřad v roce 2021 fyzicky kontroloval nepovolené stavby a konstatoval, že stavba zděné kůlny je v souladu se zákonem. Podle stavebního úřadu k těmto závěrům nebyl katastrální úřad kompetentní. Stavební úřad uvedl, že stavba zděné kůlny je postavena na ploše označené v územním plánu jako „louky a pastviny“, na nichž je taková stavba nepřípustná.
20. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce uvedl, že s rekonstrukcí části rodinného domu, kterou užívá, začal v roce 2019. Stavební úřad nařídil v prvostupňovém rozhodnutí žalobci odstranit dvě stavby, které jsou na sobě nezávislé. Stavební úřad nerozhodl o vedení společného řízení. Tvzení stavebního úřadu, že zděná kůlna nemůže být na pozemku parc. č. XA realizována, neobstojí – na vedlejším pozemku parc. č. XB stavební úřad povolil vrtanou studnu a stavebnímu úřadu nevadí stavba vedlejší dřevěné kůlny. Stavební úřad má k dispozici stavební povolení týkající se rekonstrukce rodinného

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

domu, v rámci kterého byla provedena přístavba k rodinnému domu z důvodu nezbytné záchrany stavby jako takové. Stavební úřad má k dispozici znalecký posudek o stavu rodinného domu. Přístavba není v rozporu s veřejnými zájmy ani v rozporu s územně plánovací dokumentací. Spoluvlastníci „nemají právo nesouhlasu“ s přístavbou, jelikož se s žalobcem dohodli o majetkovém vypořádání. Referent stavebního úřadu pouze účelově „poslouchá“ ostatní spoluvlastníky.

21. V napadeném rozhodnutí žalovaný neměl za to, že by stavební úřad pochybil, jestliže vedl řízení o odstranění dvou staveb zároveň (stavby zděné kůlny a přístavby), byť se tyto stavby nacházejí na různých pozemcích. Jsou využívány jako funkční celek a odstranění staveb bylo vždy řešeno společně. K důvodům nařízení odstranění přístavby a zděné kůlny se žalovaný vyjádřil již v rozhodnutí ze dne 13. 6. 2022. Nelze přijmout žalobcovu argumentaci, že přístavba rodinného domu byla povolena stavebním povolením z roku 1990, neboť je v něm uvedeno, že pozbývá platnosti, jestliže do dvou let od nabytí právní moci stavebního povolení nebude stavba zahájena. Žalobce sám uvedl, že se stavbou začal v roce 2019. Nelze ani souhlasit s tím, že by zděná kůlna byla postavena v tzv. volném režimu, jelikož nesplňuje veškeré požadavky § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona 2006. Jakékoliv jiné stavby umístěné na okolních pozemcích a námitky nečinnosti stavebního úřadu ve vztahu k projednávání těchto staveb nejsou pro projednávanou věc relevantní. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by byl referent stavebního úřadu podjatý. Úřední osobu nelze označit za podjatou jen proto, že vydá rozhodnutí ve prospěch nebo neprospěch účastníka řízení.

IV. Posouzení věci soudem

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je i včasná – žalobce podal do jednoho měsíce ode dne doručení napadeného rozhodnutí (§ 306 odst. 1 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon – dále jen „stavební zákon 2021“) žalobu k civilnímu soudu a následně i včas (v souladu s § 72 odst. 3 s. ř. s.) k věcně a místně příslušnému soudu; lhůta k podání žaloby tím byla zachována. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalobce vyjádřil s tímto postupem souhlas. Žalovaný se k výzvě soudu v této otázce nevyjádřil, jeho souhlas s tímto postupem se tak podle § 51 odst. 1 s. ř. s. předpokládá.
23. Soud v první řadě připomíná, že žaloba proti rozhodnutí musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat žalobní body. Žalobce tedy musí poukázat na konkrétní důvod nezákonnosti (v jakém ohledu je napadené rozhodnutí nezákonné) a individualizované skutkové okolnosti, z nichž tato nezákonnost pramení (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Žalobními body je přitom soud vázán a napadené rozhodnutí může přezkoumat jen v mezích včas uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). To znamená, že soud v zásadě posuzuje jen důvodnost žalobcových výhrad, jež v soudním řízení včas uplatní. „*Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). To, na co žalobce konkrétně nepoukázal, tak soud v souladu s výše uvedeným neposuzoval, neboť mu to zákon zapovídá.

Nevyrozumění osoby zúčastněné na řízení 1) o podaném odvolání

24. Soud se zabýval námitkou, že stavební úřad v rozporu s § 86 odst. 2 správního řádu nezaslal stejnopis podaného odvolání osobě zúčastněné na řízení 1).
25. I v tomto ohledu soud připomíná, že podle § 65 odst. 1 s. ř. s. se žalobou může domáhat zrušení rozhodnutí správního orgánu ten, kdo tvrdí, že byl na *svých právech* zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu neslouží pro všeobecnou kontrolu zákonnosti správních rozhodnutí a všech procesů, jež mu předcházely. Současně není koncipována ani jako tzv. žaloba ve veřejném zájmu – žalobce se nemůže domáhat přezkumu správního rozhodnutí v zájmu třetích osob. Tuto obecnou zásadu dlouhodobě uznává jak judikatura NSS, tak odborná literatura (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, č. 4076/2020 Sb. NSS, bod 18, usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS, nebo Kühn, Z., Kocourek, T. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, komentář k § 65, marg. č. 14).
26. Žalobci tedy nepřislušelo, aby se v žalobě domáhal ochrany procesních práv osoby zúčastněné na řízení 1). K této námitce žalobce není aktivně žalobně legitimován. Kromě toho se sama osoba zúčastněná na řízení 1) k této žalobní námitce nijak nevyjádřila (soud jí podání žalobce i ostatních osob zúčastněných na řízení zaslal). Žalobce v replice uvedl, že osoba zúčastněná na řízení 1) mohla „*ve svém odvolání uvést další pochybení stavebního úřadu, kterých si odvolatel, dnes žalobce nepovšimnul*.“ Osoba zúčastněná na řízení 1) ale nebyla na svém právu podat odvolání zkrácena (podle správního spisu jí bylo prvostupňové rozhodnutí řádně doručeno). V něm mohla namítat všechna jí identifikovaná pochybení stavebního úřadu a následně se případně proti rozhodnutí o odvolání bránit správní žalobou k ochraně *svých* veřejných subjektivních práv.

Nañízení odstranění přístavby

27. Dále se soud zabýval námitkami souvisejícími s nařízením odstranění první stavby – přístavby rodinného domu.
28. Žalobce v průběhu správního řízení a v žalobě zmiňoval stavební povolení z roku 1990. Jeho předmětem měla být „*rekonstrukce rekreační chalupy čp. XA včetně nepropustné jímky na pozemku parc. č. XB a st. p. XC*“. Součástí spisu sice není projektová dokumentace ke stavebnímu povolení z roku 1990 (soud tak nemůže blíže posoudit, co vše měla rekonstrukce zahrnovat, resp. jaké stavební úpravy, případně přístavby byly v jejím rámci povoleny). Klíčové však je, že žalobce nikdy netvrdil, že přístavbu realizoval právě v souladu s ověřenou projektovou dokumentací z roku 1990. Naopak tvrdil, že po zahájení řízení o odstranění stavby oslovil několik projektantů s požadavkem na vypracování projektové dokumentace. Podle žalobce projektanti spolupráci vždy odmítli poté, co byli seznámeni s tím, že žalobce má spory s osobami zúčastněnými na řízení. Ve vyjádření ze dne 16. 9. 2023 žalobce stavebnímu úřadu avizoval, že všechny stavební práce *budou* (tzn., že jednalo se o něco, co teprve nastane) zdokumentovány a dokumentace předána stavebnímu úřadu v rámci kolaudačního řízení. V replice žalobce sice uvedl, že během kontrolních prohlídek stavebnímu úřadu předložil dokumentaci prováděné stavby – „*nákres úprav, revize rozvodů elektrických, použité stavební materiály*“. Z ničeho však neplyne, že se jednalo právě o předepsanou dokumentaci, jež byla součástí stavebního povolení z roku 1990. Skutečnost, že přístavba nebyla předmětem samotného stavebního povolení z roku 1990, je seznatelná i Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

z toho, jak žalobce popisoval své motivace k vybudování přístavby. V průběhu rekonstrukce rodinného domu se měl naplno vyjevit jeho neutěšený stav (což znamená, že k tomu muselo dojít až po vydání stavebního povolení). Žalobce také v odvolání uvedl, že stavební úřad „nevzal v úvahu dohodu se stavebním dozorem panem M., který v roce 1990 vydal stavební povolení, že v rámci tohoto povolení provedeme po zjištění stavu nemovitosti úpravu včetně přístavby a ne samostatnou stavbu. Věc bude řešena průběžně v rámci dozoru“ (podtržení doplněno soudem).

29. Stavební povolení z roku 1990 podmínilo změny stavby oproti ověřené projektové dokumentaci předchozím povolením ze strany stavebního úřadu. V průběhu správního řízení ani řízení před soudem nevyplynulo, že by stavební úřad někdy (po vydání stavebního povolení z roku 1990) vydal rozhodnutí, jímž by přístavbu povolil. Žalobce tvrdil, že ji měl schválit L. M. vykonávající stavební dozor nad rekonstrukcí. Podle podmínky č. 6 stavebního povolení z roku 1990 „*Stavba bude prováděna svépomocí. – Odborný dozor nad prováděním stavby bude vykonávat L. M.*“ Podle stavebního povolení z roku 1990 byl L. M. současně oprávněnou úřední osobou, jež povolení vydala.
30. Ačkoliv žalobce i stavební povolení z roku 1990 hovořili o osobě L. M. jako o „stavebním dozoru“, soud je toho názoru, že tím spíše mínili osobu, která měla tehdy jednat za stavební úřad a vykonávat během rekonstrukce rodinného domu kontrolní prohlídky z pozice státního stavebního dohledu podle § 98 a násl. zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon 1976“), resp. (státního) stavebního dozoru ve smyslu § 132 a násl. stavebního zákona 2006. Stavební dozor (soud uznává, že terminologie může být v tomto ohledu matoucí) totiž mohl podle § 44 odst. 3 stavebního zákona 1976 a § 2 odst. 2 písm. d) stavebního zákona 2006 znamenat i osobu se speciálním vzděláním nebo praxí, která soustavně během provádění stavby dohlížela na to, aby stavební práce probíhaly bezpečně a v souladu s ověřenou projektovou dokumentací a příslušnými technickými normami. Takový stavební dozor mohly kvalifikované osoby vykonávat jako svou podnikatelskou činnost; nemohly ovšem (ostatně ani podle stavebního zákona 2021 nemohou) nahrazovat rozhodovací činnost stavebního úřadu, tj. nebyla jim svěřena pravomoc rozhodovat o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti stavebního práva. Pokud v průběhu rekonstrukce vyšlo najevo, že stav rodinného domu vyžadoval jiné než původně plánované a povolené změny a postupy, bylo namístě takovou situaci řešit jako změnu stavby před dokončením na základě žádosti adresované *příslušnému správnímu orgánu* – stavebnímu úřadu, a to včetně nutné projektové dokumentace (srov. § 68 odst. 1 stavebního zákona 1976 a § 28 vyhlášky Federálního ministerstva pro technický a investiční rozvoj č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebním řádu a § 22 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, případně § 118 stavebního zákona 2006). O změnu stavby před dokončením stavebník musel požádat před takovou změnou, tj. před realizací přístavby.
31. Žalobce k tvrzené domluvě s pracovníkem stavebního úřadu („stavebním dozorem“ L. M.) neuvedl bližší podrobnosti: zda s pracovníkem stavebního úřadu žalobce rozebíral i právní režim přístavby (jak by její realizace měla být řešena v souladu se stavebněprávními předpisy); nebo např. pracovník stavebního úřadu souhlasil pouze s tím, že přístavba představuje vhodný způsob zajištění zdiva (tedy jednalo se o rozmluvu o spíše technických než právních aspektech přístavby). Soud si pak podrobnosti tvrzené domluvy nemůže sám domýšlet. Pro úplnost dodává, že podle § 118 odst. 6 stavebního zákona 2006 bylo možné,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

aby stavební úřad za určitých podmínek (změna stavby se nedotýkala práv ostatních účastníků stavebního řízení, podmínek územního rozhodnutí, veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy nebo příslušný dotčený orgán písemně anebo prohlášením do protokolu se změnou souhlasil) schválil změnu stavby rozhodnutím vydaným na místě při kontrolní prohlídce. V takovém případě rozhodnutí mělo být stavebníkovi oznámeno zápisem do stavebního deníku nebo prostřednictvím jednoduchého záznamu o stavbě; stavební úřad jej následně musel bez zbytečného odkladu zaznamenat do spisu a podle okolností vyznačit změnu též v ověřené projektové dokumentaci. Ani v takovém případě ale nemohl pracovník stavebního úřadu měnit předmět stavebního povolení z roku 1990 „spontánně“. Bylo potřeba zohlednit podmínky, za nichž byl postup podle § 118 odst. 6 stavebního zákona 2006 možný, i jisté formální náležitosti takového postupu. O tom obsah spisu nesvědčí a žalobce ani na nic takového nepoukazuje. Navíc žalobce nesdělil, kdy mělo k domluvě s pracovníkem stavebního úřadu („stavebním dozorem“) dojít. „Ve hře“ je totiž časové rozmezí od roku 1990 do roku 2019, je tedy otázkou, zda by poměrně benevolentní úprava § 118 odst. 6 stavebního zákona 2006 mohla být v době tvrzené dohody vůbec aplikovatelná.

32. Jediný konkrétnější popis jednání pracovníkem stavebního úřadu (L. M.) plyne z doplnění odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 6. 2021. V něm žalobce uvedl, že „[t]ato přístavba bude legalizována v kolaudace tj. změny stavby před jejím dokončením. Tento schválený postup stavebním dozorem byl proto, že pozemek parc. č. X tuto možnost umožňuje. Tento pozemek je podle platného Územního plánu [...] možno funkčně využít pro stavbu rodinného domu, stavby pro individuální rekreaci.“ Na právě citované lze nahlížet tím způsobem, že pracovník stavebního úřadu měl souhlasit s tím, že žalobce může přístavbu realizovat. Povolení přístavby bude následně představovat (nahrazovat) kolaudační rozhodnutí.
33. Kolaudace a změna stavby před dokončením jsou ovšem odlišné a samostatně upravené postupy, které nelze zaměňovat. Zjednodušeně řečeno, stavební úřad v rámci kolaudace ověřuje, zda je stavba z hlediska technických norem provedena správně a bezpečně a v souladu s vydanými rozhodnutími, závaznými stanovisky a příslušnou dokumentací. K tomu je potřeba, aby nějaké rozhodnutí a dokumentace řešící přístavbu nejprve vůbec existovaly. Podle § 81 odst. 4 stavebního zákona 1976 a § 122a odst. 3 (odkazujícího na § 118 odst. 7) stavebního zákona 2006 sice bylo možné i během kolaudačního řízení projednat *nepodstatné odchylky* od dokumentace ověřené stavebním úřadem. Ačkoliv však žalobce ve svých podání označoval přístavbu za nepatrnou (která podle jeho názoru nijak nezasahuje do chráněných veřejných zájmů ani oprávněných zájmů třetích osob), soud žalobcův názor o nepatrnosti přístavby nesdílí a přístavbu o ploše cca 18 m² nepovažuje za *nepodstatnou odchylku* (k tomu také § 233 odst. 2 stavebního zákona 2021, podle něhož stavební úřad v kolaudačním řízení nepřihlíží pouze k takovým odchylkám, které – mimo jiné – nemění půdorysný rozsah stavby a nezasahují do nosných konstrukcí). V případě, že by se žalobce s pracovníkem stavebního úřadu („stavebním dozorem“ L. M.) skutečně dohodl na „legalizaci přístavby v kolaudaci“, právní předpisy takový postup neumožňovaly a neumožňují. V nyní řešené věci k takovému postupu ani nikdy nedošlo. Nelze též odhlížet od toho, že řízení o změně stavby před dokončením a kolaudační řízení mají odlišný okruh účastníků. Jiné, než jen nepodstatné odchylky od původně projednávané stavby mohou mít potenciál zasáhnout do práv sousedů, kteří by „legalizací“ změn v kolaudačním řízení byli

zkrácení na svém právu podávat ke stavbě námitky, neboť obecně je účastníkem kolaudačního řízení pouze stavebník.

34. Žalobce přístavbu v předcházejícím řízení také prezentoval jako nutné (jediné možné) zajištění stability zdiva. Pro úplnost se soud vyjádří i k případnému náhledu na přístavbu jako na neodkladné, resp. nutné zabezpečovací práce. Kromě toho, že kompletní novou přístavbu, s jejíž výstavbou žalobce započal až mnoho let po zahájení rekonstrukce rodinného domu (a zjištění jeho skutečného stavu), nelze vůbec podřadit pod *neodkladné zabezpečovací práce* ve smyslu stavebního zákona 1976 nebo *nutné zabezpečovací práce* ve smyslu stavebního zákona 2006¹, o nařízení neodkladných, resp. nutných zabezpečovacích prací by musel stavební úřad vydat rozhodnutí s patřičnými náležitostmi (srov. § 94 stavebního zákona 1976 ve spojení s § 50 odst. 1 vyhlášky č. 85/1976, případně § 40 odst. 1 vyhlášky č. 123/1998 Sb., a § 136 odst. 2 stavebního zákona 2006).
35. Ve vztahu k přístavbě soud shrnuje, že realizovaná přístavba nebyla předmětem stavebního povolení z roku 1990 (k tomu zejména bod 28 tohoto rozsudku). Jestliže stavební povolení z roku 1990 přístavbu neřešilo (nepovolovalo), nejsou důležité ani polemiky o tom, jestli toto stavební povolení pozbylo platnosti, nebo ne (jak alternativně argumentoval žalovaný v napadeném rozhodnutí). Žalobce netvrdil ani nedoložil, že by se stavební úřad přístavbou v minulosti zabýval a vydal k jejímu vybudování nějaký úkon s alespoň minimálními formálními a obsahovými náležitostmi – např. rozhodnutí o změně stavby před dokončením, územní souhlas či souhlas s ohlášením stavby. V době, kdy žalobce začal s realizací přístavby (rok 2019), se nejednalo o stavbu v tzv. volném režimu, jež by nevyžadovala minimálně územní souhlas a/nebo ohlášení stavby (§ 79 odst. 2 a § 103 odst. 1 stavebního zákona 2006). Čistě ze zmínek o patrně bezformální komunikaci se pracovníkem stavebního úřadu L. M. (příčemž o obsahu komunikace žalobce poskytl pouze útržkovité informace) oprávněnost realizace přístavby odvozovat nelze. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že žádné povolení přístavby neeviduje, čímž podle soudu dostal svému důkaznímu břemenu podle § 3 správního řádu: stavební úřad nemá povinnost a v zásadě ani možnost zkoumat oprávněnost stavby jinak než prostudováním archivu, pokud žalobce nenabídl žádné další smysluplné indicie, z nichž lze vycházet.
36. Žalobce po zahájení řízení o odstranění přístavby požádal o její dodatečné povolení, potřebnou dokumentaci ve smyslu stavebního zákona 2006 ale v řízení nedoložil. V jejím obstarání mu měly bránit konfliktní spoluvlastnické vztahy. Tato skutečnost však přístavbu nijak nelegalizuje ani nezabavuje žalobce povinnosti řídit se stavebněprávními předpisy. Ačkoliv soud nemá k dispozici podklady popisující technický stav rodinného domu (stav základů nebo nosných konstrukcí), s ohledem na vyjádření samotného žalobce [rodinný dům zakoupil s osobami zúčastněnými na řízení 1), 4) a 5) v roce 1989, v té době měl být ve špatném stavu, od roku 1990 slouží ke stabilizaci zdiva zpevněná plocha, kterou stavební úřad žalobci původně též nařídil odstranit] není soud toho názoru, že by kvůli záchraně rodinného domu musel žalobce urychleně vybudovat celou přístavbu a nebylo by možné řádně přístavbu projednat se stavebním úřadem. Soud proto uzavírá, že podmínky § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona 2006 pro nařízení odstranění přístavby byly splněny. Žalobní námitky týkající se nařízení jejího odstranění nejsou důvodné.

¹ Pozn. soudu: terminologie se ve stavebněprávních předpisech mírně lišila (*neodkladné* a *nutné* zabezpečovací práce), nicméně obsahově šlo o totožné pojmy.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Nařízení odstranění zděné kůlny

37. Dále se soud zabýval nařízením odstranění druhé stavby – zděné kůlny.
38. Žalobce byl v předcházejícím správním řízení přesvědčen o tom, že zděnou kůlnu postavil v tzv. volném režimu a nebylo nutné ji jakkoliv projednávat se stavebním úřadem. Ze správního spisu není patrné, kdy přesně žalobce se stavbou zděné kůlny začal. Žalobce se dovolával § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona 2006² a též správní orgány v předcházejícím řízení posuzovaly oprávněnost stavby zděné kůlny optikou tohoto ustanovení. Soud proto stavbu zděné kůlny posoudil ze stejného pohledu.
39. Podle § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona 2006 rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžaduje stavba do 25 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky s jedním nadzemním podlažím, podsklepená nejvýše do hloubky 3 m na pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci, která souvisí nebo podmiňuje bydlení nebo rodinnou rekreaci, neslouží k výrobě nebo skladování hořlavých látek nebo výbušnin, nejedná se o úložiště radioaktivních odpadů obsahující výlučně přírodní radionuklidy nebo jaderné zařízení, nebo stavbu pro podnikatelskou činnost, je v souladu s územně plánovací dokumentací, je umístována v odstupové vzdálenosti od hranic pozemků nejméně 2 m, plocha části pozemku schopného vsakovat dešťové vody po jejím umístění bude nejméně 50 % z celkové plochy pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci.
40. Podle § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona 2006 stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavební záměry uvedené v § 79 odst. 2.
41. Aby stavba mohla být realizována v tzv. volném režimu, musí všechny parametry (podmínky) uvedené v § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona 2006 splňovat kumulativně (je potřeba splnit všechny uvedené podmínky). V případě zděné kůlny je sporné, jestli byla umístěna minimálně ve vzdálenosti 2 m od hranic pozemků a zda byla v souladu s územním plánem obce Pohoří.
42. Podle žalobce je vzdálenost od hranic sousedních pozemků 2,5 m a 3,5 m. Ve vyjádření k žalobě žalovaný připomněl, že žalobce pominul odstupovou vzdálenost od pozemku parc. č. X, jehož je žalobce spoluvlastníkem. Samotný text § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona 2006 výjimky z podmínky minimální odstupové vzdálenosti stavby 2 m od sousedního pozemku výslovně neupravuje – např. že tato podmínka nemusí být pro umístění stavby v tzv. volném režimu dodržena, jestliže pozemek, na kterém je stavba umístována, je vlastněn shodnými osobami jako pozemek, který je k umístování stavbě blíže než 2 m. Požadavek minimální odstupové vzdálenosti vychází z předpokladu, že v případě, kdy stavebník tuto odstupovou vzdálenost spolu s dalšími parametry stavby (zastavěná plocha, výška, účel stavby apod.) dodrží, bude vliv stavby na okolí minimální a předvídatelný. Podle soudu by tudíž bylo možné za jistých podmínek z požadavku na minimální odstupovou vzdálenost pro umístění stavby v režimu § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona 2006 slevit. Zaprvé by musel pozemek, na kterém je stavba umístována, tvořit funkční celek s pozemkem, který je k umístování stavbě blíže než 2 m. Zadruhé by musely pozemky být ve stejném vlastnickém (spoluvlastnickém) režimu.

² Pozn. soudu: v replice žalobce odkazoval na § 79 odst. 2 písm. c) stavebního zákona 2006. Soud souhlasí s osobami zúčastněnými na řízení 2) až 5), že šlo o písařskou chybu (překlep) a žalobce mýlil písm. o).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

43. Tyto podmínky (druhou z nich) nicméně v tomto případě zjevně splněny nejsou. Žalobce sice v replice rozporoval, že by osoby zúčastněné na řízení 2) až 5) byly spoluvlastníky pozemku parc. č. X. Měli spolu uzavřít dohodu o tom, kdo vlastní jaké pozemky a části rodinného domu. To je však v rozporu s tím, co žalobce dříve i později uváděl (žalobce je ohledně těchto skutečností nekonzistentní), neboť např. v žalobě tvrdil, že mimosoudní jednání sice probíhalo, ale k uzavření (podpisu) dohody o vypořádání spoluvlastnictví nikdy nedošlo, či v replice tvrdil, že majetkové (spoluvlastnické) poměry mezi ním a osobami zúčastněnými na řízení 2) až 5) bude třeba teprve řešit soudní cestou. Soud tak vychází z toho, že majetkové poměry mezi žalobcem a osobami zúčastněnými na řízení nejsou doposud vypořádány. To odpovídá i tomu, co v řízení tvrdí osoby zúčastněné na řízení 2) až 5). Pro úplnost soud dodává, že v případě vlastnictví nemovitostí se vychází z domněnky, že stav zapsaný v katastru nemovitostí (kdo co vlastní a jaké má spoluvlastnické podíly) odpovídá i skutečnému stavu (§ 980 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Z veřejně dostupného katastru nemovitostí pak ani neplyne, že žalobce je (se svojí manželkou) výlučným vlastníkem pozemku parc. č. X (naopak i tento seznam podporuje závěr osob zúčastněných na řízení).
44. Z ničeho proto neplyne, že by bylo namístě od podmínky minimální odstupové vzdálenosti stavby 2 m od sousedního pozemku v tomto případě slevit. Ta proto v tomto případě není splněna, což žalobce nijak nezpochybňoval. Nedodržení odstupových vzdáleností naopak v replice uznal (upozornil na to, že referent stavebního úřadu věděl, že zděná kůlna je k pozemku parc. č. X umístěna blíže než 2 m). Je pak nadbytečné zabývat se i místními poměry (jestli pozemek, na kterém je umístěna zděná kůlna, tvoří s pozemkem parc. č. X funkční celek). Již tento závěr tedy postačuje k tomu, že zděná kůlna není stavbou v tzv. volném režimu a že podmínky pro její odstranění byly splněny.
45. V této věci měly správní orgány dále za to, že zděná kůlna nesplňuje další podmínku § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona 2006 – nebyla umístěna v souladu s územně plánovací dokumentací. Podle stavebního úřadu byla zděná kůlna umístěna v lokalitě, která byla v platném územním plánu obce Pohoří označena jako „louky a pastviny“. Plochy s takovýmto funkčním označením umístění zděné kůlny nepřipouštěly. Rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí (lakonicky) uvedl, že zděná kůlna je v nezastavitelném území. Žalobce v rámci včas uplatněných žalobních bodů tyto úvahy zpochybňoval toliko s tím, že funkce pozemku parc. č. XA je zahrada, jak podle žalobce vyplývá z katastru nemovitostí. V replice žalobce dále upozornil na územní rozhodnutí stavebního úřadu z roku 2016 o dělení pozemku parc. č. XB na pozemek parc. č. XC a pozemek parc. č. XA, jež oba pozemky označuje za trvalý travní porost.
46. K tomu soud uvádí, že údaj o druhu pozemku v katastru nemovitostí představuje jeden z popisných údajů charakterizujících jednotlivé předměty katastrální evidence [srov. § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 256/2013 Sb. o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve spojení s § 10 vyhlášky č. 357/2013 Sb., katastrální vyhláška]. Údaj o druhu pozemku proto představuje především technický údaj pro správu katastru. Údaj o druhu pozemku ani jiný popisný údaj podle katastrálního zákona a katastrální vyhlášky nepředstavuje závaznou podmínku pro povolení nebo nepovolení budoucího využití či jiné změny předvídané předpisy na úseku stavebního řádu (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2024, č. j. 51 A 67/2023-47). Podle soudu ani není zřejmé, proč by zrovna údaje o druhu

pozemku zahrada či trvalý travní porost³ měly předjímat možnost na nich umístit stavbu zděné kůlny. Např. louky a pastviny, které příloha ke katastrální vyhlášce nevymezuje jako samostatné druhy pozemku, jsou typickým příkladem trvalého travního porostu.

47. Z toho plyne, že žalobce v žalobě neuvedl žádné protiargumenty, které by vyvracely závěry správních orgánů o tom, že pozemek, na který umístil zděnou kůlnu, územní plán řadil do funkční plochy „louky a pastviny“ a stavby povahy žalobcem realizované zděné kůlny na nich zapovídal.
48. Na tom nic nemění ani absence vyjádření obce Pohoří. Ta se totiž mohla vyjadřovat z pozice účastníka řízení (vlastníka pozemku sousedícího s pozemkem parc. č. X) a její vyjádření měla v předcházejícím řízení stejnou „váhu“ jako vyjádření jiných účastníků řízení (např. žalobce nebo osob zúčastněných na řízení). V některých typech řízení vydávaly podle § 96b stavebního zákona 2006 orgány územního plánování závazné stanovisko k souladu záměru s územně plánovací dokumentací. Výkladem územního plánu v závazném stanovisku se musely stavební úřady řídit. Obecní úřad Pohoří ale jednak nebyl orgánem územního plánování (§ 6 odst. 1 stavebního zákona 2006), jednak se v řízení o odstranění stavby závazné stanovisko úřadu územního plánování ani nevydávalo.
49. Ve vztahu k nařízení odstranění zděné kůlny se žalobce i několikrát otázel, jaký je rozdíl mezi jím vybudovanou zděnou kůlnou a dřevěnou kůlnou vybudovanou osobami zúčastněnými na řízení 4) a 5) na vedlejším pozemku. Tou se totiž stavební úřad nijak nezabýval. Žalobce také upozornil na to, že osoby zúčastněné na řízení 4) a 5) vybudovaly na pozemku parc. č. X (se stejným funkčním vymezením jako pozemek X, kam žalobce umístil zděnou kůlnu) bez povolení vrt.
50. Odstranění jiných staveb než zděné kůlny a přístavby nebylo předmětem napadeného rozhodnutí a soud se otázkou, zda by měly osoby zúčastněné na řízení 4) a 5) odstranit nějaké stavby (vrt, dřevěnou kůlnu) zabývat nemůže. I v případě, že by vrt nebo kůlna byly umístěny v ploše, kde to územně plánovací dokumentace nepřipouštěla (byly by také umístěny v ploše označené jako „louky a pastviny“), nelze se s odkazem na předchozí (potenciálně) nesprávný postup stavebního úřadu domáhat dalšího nerespektování územního plánu, a tak postupu v rozporu s § 129 odst. 1 písm. b) a odst. 3 písm. a) stavebního zákona 2006. V rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52, NSS konstatoval, že *„[ú]častník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. To znamená, že účastník řízení se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem, ale se může domáhat pouze, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.“* (srov. také rozsudky NSS ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 As 276/2019-48, č. 4073/2020 Sb. NSS, a ze dne 29. 12. 2015, č. j. 4 As 230/2015-45). Co se týče „načerno“ vybudovaného vrtu, soud doplňuje, že podle správního spisu stavební úřad postoupil žalobcovo oznámení o nepovoleném vrtu Městskému úřadu Černošice jako vodoprávnímu úřadu.

³ Pozn. soudu: označení pozemku jako trvalý travní porost žalobce neodvozoval z výpisu z katastru nemovitostí, ale pouze z rozhodnutí o dělení pozemků. Ani z označení pozemku v územním rozhodnutí o dělení pozemků ale samy o sobě neplynou žádné závazné podmínky pro to, co (ne)lze na dotčených pozemcích v budoucnu umístit.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

51. Žalobce dále poukazoval na to, že stavební úřad v minulosti rozhodnul o umístění stavby vrtané studny na pozemku parc. č. XA. Podle žalobce je posledně zmíněný pozemek „stejného charakteru“, jako ten, na který žalobce umístil zděnou kůlnu (parc. č. XB). Ve správním spise se nachází kopie územního rozhodnutí z roku 2018, vydaného k žádosti T. a V. H., o umístění vrtané studny na pozemku parc. č. XA – v závorce územní rozhodnutí specifikuje druh pozemku jako trvalý travní porost. Není tak zcela jasné, zda žalobce myslel pozemkem „stejného charakteru“ jeho stejný druh jako údaj podle katastrální vyhlášky, nebo jako stejné funkční vymezení v územním plánu. Prvně zmíněné zařazení na otázku, zda lze na pozemku umisťovat nějaké (a jaké) stavby, v zásadě nijak neodpovídá (srov. bod 46 tohoto rozsudku). Pokud by se stavební úřad dopustil v řízení o umístění vrtané studny na pozemku parc. č. XA nějakých pochybení (umístil by ji v rozporu s územním plánem), soud opakuje, že dřívějšího nesprávného postupu stavebního úřadu v odlišných řízeních se v řízení o odstranění stavby dovolávat nelze.
52. Během řízení o umístění vrtané studny na pozemku parc. č. XA měla též tehdejší referentka stavebního úřadu (D. N.) žalobce ujistit o tom, že může na pozemku parc. č. XB umístit zděnou kůlnu podle § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona. Tuto (zjevně též bezformální) komunikaci ale žalobce nijak nepřiblížil (jestli jej referentka výslovně ujistila o tom, že na pozemku parc. č. XB územní plán umožňuje umístění zděné kůlny). Ani z této žalobcem tvrzené komunikace proto nelze dovozovat, že žalobce mohl zděnou kůlnu umístit bez jakékoliv ingerence stavebního úřadu nebo mohl legitimně očekávat, že tomu tak je.
53. Soud tedy shrnuje, že stavba zděné kůlny – i přes žalobcovo setrvalé přesvědčení – nebyla stavbou v tzv. volném režimu. Podle § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona 2006 nesplňovala požadavek minimální odstupové vzdálenosti stavby 2 m od sousedního pozemku a požadavek na soulad s územně plánovací dokumentací, což žalobce nevyvracel žádnými relevantními námitkami. Proto by k jejímu umístění byl nutný alespoň územní souhlas. Žalobní námitky týkající se nařízení odstranění zděné kůlny nejsou důvodné.

Námitky podjatosti

54. Žalobce ve správním řízení i v žalobě namítal podjatost referenta stavebního úřadu (A. H.) a v replice nakonec i podjatost žalovaného.
55. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
56. Soud zdůrazňuje, že pro vyloučení úřední osoby podle citovaného § 14 odst. 1 správního řádu nepostačuje „pouhý“ poměr k věci či účastníkům, ale je vždy v konkrétním případě třeba prokázat ještě zájem úřední osoby na výsledku řízení, pro který lze o její nepodjatosti pochybovat. Judikatura NSS vymezila třífázový algoritmus posuzování podjatosti úředních osob (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 6. 2013, č. j. 1 Afs 7/2009-753, č. 2906/2013 Sb. NSS, a ze dne 26. 2. 2015, č. j. 7 As 261/2014-42). Nejprve je třeba zjistit, zda existuje relevantní poměr úřední osoby k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům. Relevantnost poměru lze přitom odvozovat z řady skutečností, ať už předem daných – např. příbuzenský či profesní vztah k účastníkům (jejich zástupcům), či vzniklých až v průběhu správního řízení – např. přátelský, či nepřátelský poměr úřední osoby vyplývající ze způsobu vedení řízení, z komunikace s účastníky (jejich zástupci), z komunikace úřední osoby s médii nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

zapříčiněný protiprávním jednáním úřední osoby (převzetí úplatku apod.). Následně je třeba zhodnotit, zda z takového poměru vyplývá zájem úřední osoby na výsledku řízení. Konečně je pak nutné posoudit, zda tento zájem má takový charakter, že lze pro něj pochybovat o nepodjatosti příslušné úřední osoby.

57. Ze správního spisu ani z žaloby se nepodává, že by měl referent stavebního úřadu nějaký vztah k osobám zúčastněným na řízení (např. příbuzenský, přátelský). Žalobce uvedl, že měl stavební úřad jednat pod tlakem osob zúčastněných na řízení 4) a 5). K tomu ale nenabídl žádné podrobnosti (jak se měl nátlak projevit). Ve svých vyjádřeních v předcházejícím řízení osoby zúčastněné na řízení 4) a 5) souhlasily s odstraněním přístavby a zděné kůlny a polemizovaly s žalobcovými podáními. O jiných jejich aktivitách spisový materiál nevypovídá. Ostatně stavební úřad postoupil žalobcův podnět související s vrtem a čističkou odpadních vod vodoprávnímu úřadu, nelze tak ani říci, že by stavební úřad údajně nepovolenou stavební činnost osob zúčastněných na řízení 4) a 5) přehlížel. Dále z žaloby ani ze správního spisu nelze dovodit, že by se referent stavebního úřadu choval k žalobci nějakým způsobem nekorektně – např. při kontrolních prohlídkách by vůči žalobci vystupoval hrubě. Nepřátelský poměr oprávněné úřední osoby nelze primárně vyvozovat z rozhodovací činnosti správního orgánu (tj. výsledku řízení a posouzení „v čí prospěch“ správní orgán rozhodl), ale ve smyslu judikatury NSS je třeba jej zkoumat především v takových okolnostech, jako je způsob vedení řízení nebo komunikace s účastníky. Jinak řečeno, je tedy třeba rozlišovat mezi způsobem vedení řízení, které může za určitých okolností být důvodem k pochybnostem o nepodjatosti a výsledkem řízení souvisejícího s projednávanou věcí.
58. Žalobce podjatost referenta stavebního úřadu dovozoval primárně z toho, že stavební úřad vydal *několik* rozhodnutí, které žalovaný k žalobcově odvolání zrušil. Ani pochybení stavebního úřadu při nařízení odstranění zpevněné plochy a elektropilíře ale oprávněnou úřední osobu z rozhodování nevylučuje. K nápravě procesních nebo věcných pochybení úředních osob slouží zákonem předvídané opravné prostředky (či možnost přezkumu ve správním soudnictví). Obranou proti nesprávné aplikaci práva není námitka podjatosti, ale procesním předpisem předvídaný opravný prostředek (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2021, č. j. 6 As 336/2020-28). Stručně řečeno, nesprávná aplikace práva oprávněnou úřední osobou automaticky nesvědčí o její podjatosti a námitka podjatosti „nesupluje“ opravné prostředky.
59. Ve vyjádření ze dne 15. 6. 2025 byl žalobce dokonce toho názoru, že jednání referenta stavebního úřadu dosahuje trestněprávní roviny. Jak soud uvedl výše, o jednání referenta stavebního úřadu žalobce neposkytl bližší informace (mimo to, že nařídil žalobci odstranit stavby a má mít liknavý přístup k nepovoleným stavbám jiných osob). Správní soud ani nemůže rozhodovat o tom, jestli byl spáchán trestný čin (zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 trestního zákoníku) a kdo jej spáchal). To je v pravomoci trestních soudů. Pouze na základě žalobcem poskytnutých informací nicméně podle soudu nelze dovozovat, že došlo k porušení zákona.
60. V replice žalobce namítal také podjatost žalovaného. Kromě toho, že je taková žalobní námitka opožděná (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), žalobce ji nijak nerozvedl. Obecně namítnul podjatost žalovaného (jako správního orgánu), aniž jmenoval, jaké oprávněné úřední osoby by měly být pro svůj poměr k věci vyloučeny a proč. Jak soud vysvětlil výše, podjatost správního orgánu (oprávněné úřední osoby) nelze dovozovat jen ze samotného výsledku řízení nebo z toho, že své rozhodnutí v řízení před soudem obhajuje (ve vyjádření k žalobě na svém rozhodnutí setrvává).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

61. Námitky podjatosti referenta stavebního úřadu a žalovaného nejsou důvodné.

Ostatní námitky

62. Podle žalobce jednání stavebního úřadu přesahovalo rámec správního uvážení ve smyslu § 2 správního řádu. V řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona 2006 je ovšem stavební úřad oprávněn posuzovat pouze to, zda je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazujícího anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena. V tomto řízení stavební úřad neuplatňuje správní uvážení – tj. není na jeho úvaze, jestli nařídí stavbu odstranit, nebo ne (srov. rozsudky NSS ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 368/2017-48, a ze dne 31. 5. 2023, č. j. 6 As 53/2022-29).
63. Z tohoto pravidla sice Ústavní soud dovodil v nálezu ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. ÚS I. ÚS 1956/19, výjimku. Její podmínky však v tomto případě nejsou splněny. Žalobce byl v průběhu předcházejícího řízení přesvědčen o tom, že zděnou kůlnu postavil v tzv. volném režimu. Současně měl při kontrolních prohlídkách stavební úřad také informovat o tom, proč přistoupil k realizaci přístavby. Subjektivní náhled stavebníka na oprávněnost jeho postupu ani motivy k takovému postupu (lepší stabilizace zdiva, předchozí neformální domluva se stavebním dozorem-pracovníkem stavebního úřadu) ale nepředstavují specifické okolnosti ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu, za nichž by nemělo být odstranění stavby nařízeno. Oprávněnost svého postupu žalobce nemohl dovozovat ani z toho, že stavební úřad nevydal rozhodnutí, kterým by žalobci zakázal pokračovat ve stavbě přístavby (ačkoliv osoby zúčastněné na řízení ve svém vyjádření tvrdily, že stavební úřad takové rozhodnutí vydal, ve správním spise se nenachází). Stavební úřad zahájil řízení o odstranění (mimo jiné) přístavby v roce 2019. Řízení o dodatečném povolení stavby následně stavební úřad zastavil; usnesení o zastavení řízení žalovaný k žalobcově odvolání potvrdil. Za situace, kdy byla přístavba od roku 2019 předmětem řízení o odstranění stavby (ač na určitou dobu přerušnému z důvodu vedení řízení o jejím dodatečném povolení), nemohl žalobce ani přes chybějící rozhodnutí o zastavení prací legitimně očekávat, že jeho další stavební činnost je v souladu se zákonem.
64. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že správní orgány vedly jedno řízení o odstranění více staveb. Stavební úřad nerozhodl o společném řízení. Zděná kůlna a přístavba spolu nijak nesouvisejí.
65. Podle § 140 odst. 1 správního řádu správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků.
66. Žalobce v předcházejícím řízení postrádal právě usnesení o spojení řízení. Jak již soud uvedl v bodě 25 tohoto rozsudku, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je soud povolán k ochraně práv žalobce. Žalobce neuvedl, jak jej nevydání usnesení o spojení věcí mělo zkrátit na jeho právech. Soudu ani není jasné, jakým způsobem by vedení více paralelních řízení o odstranění jednotlivých staveb bylo pro žalobce příznivější.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

67. Soud uzavírá, že žalobní námitky neshledal důvodnými, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

68. Soud neprováděl dokazování odvoláním, prvostupňovým rozhodnutím, stavebním povolením a stavebním šitkem z roku 1990. Tyto listiny jsou součástí správního spisu, kterým se dokazování neprovádí, ale soud z něj bez dalšího vychází. Dále soud neprováděl dokazování kupní smlouvou z roku 1989 (jejím předmětem byl dům č. p. XA v P. se studnou a porosty), výpisem z katastru nemovitostí týkajícím se vlastnictví pozemku parc. č. st. XB, parc. č. XC a XD z roku 2000, kopií katastrální mapy z roku 2004, znaleckým posudkem z roku 1986 (o ceně domu čp. X v P. s příslušenstvím a pozemky), záznamem o námitkách žalobce a osoby zúčastněné na řízení 4) z roku 1986 k odhadu ceny domu č. p. XA v P., geometrickým plánem o dělení pozemku parc. č. st. XB z roku 2012. Tyto listiny měly prokazovat žalobcovo (podle jeho tvrzení výlučně) vlastnické právo k jím užívané části rodinného domu a pozemku, na kterém postavil zděnou kůlnu. Toto tvrzení však tyto důkazní návrhy z povahy věci prokázat nemohly, neboť žalobce sám připouštěl, že osoby zúčastněné na řízení dohodu o vypořádání spoluvlastnictví odmítly podepsat (v žalobě) a věc bude muset být řešena soudní cestou (v replice). Soud neprováděl ani dokazování mapkou pozemků se zakreslenou nepovolenou čističkou odpadních vod, nepovoleným vrtem, povolenou vrtanou studnou, odstraňovanou zděnou kůlnou, blízkou dřevěnou kůlnou a odstraňovanou přístavbou a srovnáním pohledů z portálu *mapy.cz* [na tyto pohledy odkazovaly ve svých vyjádřených osoby zúčastněné na řízení 2) až 5)]. O umístění zděné kůlny a přístavby a době jejich vybudování není v nynější věci spor. Jiné – ať už povolené nebo nepovolené – stavby v okolí nemají na nařízení jejich odstranění přístavy a zděné kůlny vliv (k tomu body 50 a 51 tohoto rozsudku). Dále soud neprováděl dokazování informativním výpisem o pozemku parc. č. XA z roku 2024. Jak je pozemek evidován podle katastrální vyhlášky (zahrada) nevypovídá o tom, co na něm lze, nebo nelze podle územně plánovací dokumentace umístit. Konečně soud neprováděl dokazování fotografiemi průběžného provádění přístavby, fotografií původního kamenného zdiva, fotografií zděné kůlny, fotografií celého rodinného domu s načrtnutím a popisem, kdo je vlastníkem jaké jeho části, a nákresem obvodových stěn rodinného domu a přístavby. Ani podoba odstraňovaných staveb není v nynější věci sporná a vlastně ani relevantní.
69. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jenž by jinak právo na náhradu nákladů řízení měl, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
70. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil. Rozhodl proto, že tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. června 2025

Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu